

עין משפט
נר מצוה

גו א ב ג ד ה מיו פי מל' מטמלי משכב ומטע הלכה ד והלכה קן:

תוֹם הָרֹאשׁ (החוב והחובות והמצורע. והא דלא גני והמצורעת כבי"מ כדקתני זב וזבה. מפרש בבביריתא פרק ד' מחוסרי כפרה משום דזב וזבה חלוקין בטומאתן דזב מטמא בראיית וזבה כימים זב טהור באונס וזבה טמאה באונס אבל מצורע ומצורעת אין חלוקין בעיקר טומאתן. ומה שמדקדק החלמוד שם יותר במשאר מקומות משום דקתני התם מטמא ד' מחוסרי כפרה. ומדקדק אמאי חשיב זב וזבה בתי ומצורע ומצורעת לא חשיב בתי: ומשםא באבן מוטמא, וזמה דמשמע הכא דמצורע מטמא משכב ומורש דאבן מוטמא מדין משכב ומורש מטמא דתנאי בתי"כ מנין לרבות י' מצעות זו על גב זו ואפי' באבן מטמא ת"ל בכל המשכב. ואמרין גמי כריש לכל מערבין כל שהוב נישא עליו טהור חוץ מן הראוי למשכב ומורש ואורחא איתא דאבן מטמא גמי בעיא דחזאי למשכב ומורש. ובתי"כ בתחלת פרשה זאת תהיה דריש התם דמצורע [נעושה] משכב ומורש. וקשה דבפסחים בריש אלו דברים קאמר דמצורע אינו עושה משכב ומורש ואינו מטמא כלי חרס הריטט ואומר ר"ת דמצורע [נעושה] משכב ומורש. ודקדק אבלי [לא] לטמא אדם וכלים. וכן פרש"י במסכת פסחים גוראה דמעטני ליה מחוב ולא מצורע בן הכי דממעטני בבית המנוגעת לעיל בפרק דם הנדה. ודוקא מטומאה חמורה אבל אובלין ומשקין מטמא. ולעיל בפרק דם הנדה פרש"י דאבן מטמא דהכא לאו מדין משכב ומורש: מטמא מדקרי ליה משא: מה לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת. ותימה היא גופה ינליף שתתחלל מקי"ו מאלמנה. ורש"י פי בפ"ק ירבמות ואמר במחזור גירושתו דאניה מתחללת דאי להתשא לאנה כבר נפסלה משעת גירושין ואי לתרומה דנטמא לא מיפסלא כדאמרן בפרק אלמנה דאניה מתחללת בביתא חיובי לאוין אלא בור אצלח מעיקרא לאפוקי מחזיר גירושיו ויבמה לשוק דלאו זר אצלח מעיקרא הווא. וקשה לפירושו דגני דלא ילפינן מכי תהיה לאיש זר אלא דהוי זר אצלח מעיקר מ"מ תתחלל מקי"ו. וגראה מפרש דמקי"ו לא מצי למילף שתתחלל דאין חללה אלא מאיסורי כהונה כדאמרין בפ' ייחוסין ישראל הבא על אחותו זונה משי לה ולא חללה משיי לה. משום דאין חללה אלא מאיסור כהונה אפי"ג דאשכחן שמתחללת בלא איסור כהונה כדאמרין בפ' אלמנה גר עמנו ומואבי ומצרי ואדומי כותי נתין חלל וממור שזאו על הכהנת על הלוייה ועל הישראלית שפסלוה התם מקרא דריש לה אבל מקי"ו לא שייך למילף מחללות אלא מאיסור כהונה דלהכי אייתר לן חללה לומר דלא ילפינן מקי"ו אפי"ג דילפינן מקי"ו דבנה פגום היינו דוקא פסול חורע אבל פסול האשה דהיינו לשון חללות שהיתה כשרה ונתחללה לא ילפינן:

סמ:

מה לאלמנה לכהן גדול שבן היא עצמה מתחללת תאמר במחזור גירושתו שאינה מתחללת. פי' מן התרומה לפירוש רש"י דכי תהיה לאיש זר דמיניה ילפינן (יבמות דף סח.) כיון שנבעלה לפסול לה פסלה מן הכהונה איירי באלמנה לכ"ג דלא מיירי במחזיר גרושתו

דלאו זר מעיקרף הוא אלאה מיהו קשה דנהי דלא מצינן למילף מהאי קרא מ"מ מתחלל מהאי קל וחומר גופיה וכן צפ' החולץ (שסדף מד.) דיליף לר' יהושע דמייבי כריתות צנה פגוס מהאי קל וחומר דאלמנה לכ"ג ופרין כי הכא לימא היא עצמה מתחללת מקי"ו ותאסר אף מתרומה וי"ל כיון דאין חלל אלא מאיסור כהונה ליכא למילף בעלמא לפסול האשה עצמה מאיסור כהונה דלהכי אייתר התם חללה למימר דאין חללה אלא מאיסור כהונה דמיירי פסול האשה שהיתה כשרה ומתחללה אף ע"ג דגר עמוני ומואבי פוסלין אפי"ג דלא הוו איסור כהונה התם מקרא דרשין ליה אצל מקי"ו ליכא למילף ומיהו קשה ינליף מאלמנה לכה"ג ומעובד כוכבים ועבד אז גר עמוני ומצרי ואדומי צמה האד דהיא עצמה מתחללת דכי פרכינן מה לאלמנה לכ"ג או לחלל שכן איסור כהונה איכא למימר עובד כוכבים ועבד יוכיחו דלאו איסור כהונה ופוסלין צציאתם מה לעובד כוכבים ועבד שכן אסורין לגא בקהל אז דלא תפסי צהו קדושין אלמנה לכ"ג או חלל יוכיחו האד השוה שצחן שאינס צרוז הקהל ופוסלין צציאתן אף מחזיר גרושתו יפסלנה צציאתו והכי מיייתי ר' יהודה דגר פוסל צציאתו צפ' צמרא דקדושין (דף עח.) צמה האד דאיסור כהונה ומילתא אחריתי צדהה דהיינו מחלל ומצרי ראשון וכן נמי תקשה אמאי מצריך צפ' אלמנה לכה"ג (יבמות דף סח.) קרא דכי תהיה לאיש זר לגר עמוני ומואבי דפוסלין צציאתם ינליף צמה האד מחלל ועובד כוכבים ועבד דכפרישתי ויש לומר כיון דצעובד כוכבים ועבד הולד ממזר ליכא למילף מו מייניהו פסול ציאה כיון דחמיירי כולי האי דוולגן ממזר דדוקא רצי יהודה יליף צקדושין (שס) דגר פוסל צציאתו ממצרי ראשון אף על גב דצמו פסולה לגא בקהל אצל רצנן פלוגי עליה דלית להו הך סבאא ומתוך האי שינויא מתרצא נמי קושיא אחריתי צפרק הערל (יבמות דף עו.) ^(ט) דקאמר עמוני שנשא בת ישראל צמו כשרה לכהונה ופרין ונימא דפסול צמה האד דאלמנה לכה"ג וחלל ומשני דאיכא למפרך מה להאד השוה שצחן שכן יש צהן דז צצירה ואמאי לא קאמר מצרי

ראשון יוכיח דהכי יליף צקדושין (דף עח.) לר' יהודה אלא כיון דצמו פסולה ^(ז) לא ילפינן מיניה פסול ציאה אלא דוקא לר' יהודה וא"ת למאן דאמר (יבמות דף מה.) עובד כוכבים ועבד הצא על צת ישראל הולד כשר אס כן ינליף דהיא עצמה מתחללת דכפי' ויש לומר דלא ילפינן מאיסור כהונה ומילתא אחריתי צדהה אלא לר' יהודה דוקא דאשכחן צקדושין אצל לרצנן לית להו הך סבאא: היא

פאשמי"ר דומה למת ואי אמרת זז מת לא מטמא צוז צי אחי נמי לטהורי כי האי: דצרי חכמה. הלכה: דצרי צורום. שטות: צם משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) לא יחלל זרעו: זו שאיסורה שז צנל. צישראל וצכהניס אסור להחזיר גרושתו משינסת: היא עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

תינוקת פרק עשירי נדה

וסמני לויצה. צצצת גופה אלאיז מטצילין לה שמא שלשה ימים ראמה צימות וזז והיוס כלין ספורין וכן למחר וכן ציוס צצת הצאה יש לומר ציוס צצאתה לפנינו ראמה והוא שלישי לויצה והיוס כלו ספורין שלה: צנילושא. אס צלילי צצת טוצלת מיד שמא הלילה כלו ימי נדה וכן כל לילות צצוע זה ולילי יוס צצת הצא משוס דשמא צליל צצאת לפנינו ראמה הרי ח': ושא לויצה. לאו מילתא היא דהא פרכינן וצה תמני הויין דהא למחר צצצת טצלה ויוס צצת הצא נמי טצלה שמא צלילי צצת כצצאת לפנינו ראמה והוא שלישי לויצמה והיוס כלין ימי הספירה: אידי ואידי. צין צצת לפנינו ציוס צין צצת לפנינו צלילה. וקא פריך נדה צלילותא כו' כלומר כצצאת לפנינו צלילה איכא טצילה ימירתא שטוצלת מיד משוס נדה. ומאהר ^(ב) ומשוס ויצה דפסיקא ליה טצילה ספק ויצה דפסיקא ליה דתמני ניניהו לעולם חשיב להו כתמני: למא לי. כל הי טצילות. אטצילות דימני דויצה קא פריך לספור צצעה קמן ולטצלה צצצמי נקיים ומקמי הי לא דאפילו שלמי נקיים דילה לאו צת טצילה היא הואיל ולא צדקה: אלא לאו ש"מ רצנן היא. דפלוגי עליה דרבי עקיבא א' ורבי דאמר לא צעינן ספורין לפנינו כרצנן סצירה ליה: ספריס. צדקתי קצת נקיים אז כולן ואיני יודעת כמה אז שמא נקיים שראיתי לאו אחר ימי הוזה היו אלא לאחר ימי נדות מטצילין אוחה ט"ו טצילותא שמא עכשיו כלין וכדפרישתי: חד יומא מיהא אי אפשר דלא ספרה. וליכא לספוקה צירוה יוס צצאת לפנינו וצצרי להו טצילות דשציעיז': אימא איני יודעת אס ספרתי אס לא ספרתי. הלכך אפילו יומא קמא טצלה דלמא כל ז' ^(ט) שלפנינו ספרה וצדקה דהא קאמרה שמא ספרתי ויוס ז' ^(ט) נמי טצלה שמא לא ספרה קודם לכן: ברתני' מטמאין צמשא. צגמרא פריך כל מת נמי מטמא צמשא ומשנינן צאצן מסמא דשאר מתים לא מטמוי' הכא מטמו מדרצנן הואיל ומחיים מטמו צאצן מסמא מדאורייתא שחרי מטמאין מושב כל שמתחיים גזור צהו רצנן לאחר מיתה דמפרש טעמא צגמרא גורה שמא יתעלפה: עד שימוק הצשר. דמהשמא הוי מת ודאי: עובד כוכבים שמת. אפי"ג דמחיים הרי הוא כוז לכל דצריי ^(ח) ולטמא צאצן מסמא משמת טטור מלטמא צאצן מסמא דמפרש צגמרא הואיל

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אלא מדצרי סופרים: כל הגשים. מחזקין להו כנדות ומטצילין כלים שהיו עליהן סמוך ליציאת נשמה וטעמא מפרש צגמרא [עא.]: גב' דכרתיב והיוסיס אצן חדא ושומם על פוס גוצא. לשון מסמא קא מפרש דהיינו אצן כצדה העשויה להינוח ואינה מטטלעת הלכך כשאיח על גבי כלים ומת נתון עליה אין זה משא הואיל ואינה ראויה להטלטל עמו: מאי טעמא. גזור רצנן צוז וצה לטמא אף לאחר מיתה צאצן מסמא: גורה שמא יטעלפה. וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אלא מדצרי סופרים: כל הגשים. מחזקין להו כנדות ומטצילין כלים שהיו עליהן סמוך ליציאת נשמה וטעמא מפרש צגמרא [עא.]: גב' דכרתיב והיוסיס אצן חדא ושומם על פוס גוצא. לשון מסמא קא מפרש דהיינו אצן כצדה העשויה להינוח ואינה מטטלעת הלכך כשאיח על גבי כלים ומת נתון עליה אין זה משא הואיל ואינה ראויה להטלטל עמו: מאי טעמא. גזור רצנן צוז וצה לטמא אף לאחר מיתה צאצן מסמא: גורה שמא יטעלפה.

פאשמי"ר דומה למת ואי אמרת זז מת לא מטמא צוז צי אחי נמי לטהורי כי האי: דצרי חכמה. הלכה: דצרי צורום. שטות: צם משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) לא יחלל זרעו: זו שאיסורה שז צנל. צישראל וצכהניס אסור להחזיר גרושתו משינסת: היא עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא

וטומאת ויצה שעליו מחיים אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה פגוס. חלל דכתיב (ויקרא כב) משולחם. ישראל שהחזיר גרושתו משינסת לאחר והוליד צת: אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג: צנה עצמה. משינסת לכהן גדול מתחללת שאם מת אסורה להנשא להדיוט ואם היתה כהנת נפסלת מן התרומה צציאתו דכתיב [ויקרא כא] לא יחלל זרעו צעמיו ועמיו זו אשתו: היא